

## СЪНЪ

Прѣгърбенъ подъ кръста нерадостенъ свой,  
Самотно живѣше той,  
Унесенъ въвв. своитѣ мисли тѣжовни,  
Далеко отъ шумътъ свѣтовний.

Понѣкога само прѣдъ неговий гледъ  
Възниква и чезне безслѣдъ —  
Снагата и стройна и образъ сияенъ,  
И нейниятъ погледъ омаенъ.

На нейнитѣ устни усмивка играй —  
И милва го тя и ласкай,  
И лѣхва въ душа му томление знойно,  
И скърби въ сърдце безпокойно . . .

Прѣди да я грабне внезапно смъртта  
Въ обятия ледени, тя  
Едничка му бѣше за сърдце отрада  
И въ земни неволи услада.

Неволя я зла прикова на лѣгло . . .  
Надъ нейното блѣдно чело  
Незрима дѣсница смъртта бѣ простряла —  
Тя нея бѣ жертва избра.